

РЕШЕНИЕ

№ 2925

гр. София, 05.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 05.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **12252** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба, депозирана от С. В. П., чрез адв. Метанова, срещу Заповед № ЧП-СП-545/ 09. 11. 2020 г., издадена от председателя на УС на Агенция „Пътна инфраструктура“ /А./, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от Закона за държавния служител /ЗДСл/ е прекратено служебното му правоотношение на длъжност „главен инспектор“ в отдел „Контрол по РПМ“, в дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при А..

В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена в нарушение на административнопроизводствени правила, както и в противоречие с материалния закон.

В съдебното заседание жалбоподателят се явява лично, както и с адв. Метанова, като поддържат жалбата и молят за отмяна на оспорвания съдебен акт.

Ответникът - Председателят на УС на Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез своя процесуален представител сочи аргументи за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Съдът, като разгледа становищата и възраженията на страните по делото, приложената административна преписка и събраните по делото доказателства, намери за установено следното:

С. П. е назначен на трудов договор в А. на 07. 04. 2015 г., с трудов договор № ЧР-ТП-14/ 07. 04. 2015 г. на основание чл. 67, ал. 1, т. 1 от КТ във вр. с чл. 70, ал. 1 от КТ за 6 месеца срок на изпитване. След проведен конкурс, със Заповед № БР-СП-526/ 26. 10. 2016 г. е назначен на длъжност „главен инспектор“ в отдел „Контрол по РПВ“ в дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при А. от 28. 10. 2018 г.

На 23. 10. 2020 г. на служителя е връчено едномесечно предизвестие за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл. Впоследствие е издадена и обжалваната Заповед № ЧП-СП-545/ 09. 11. 2020 г., издадена от председателя на УС на Агенция „Пътна инфраструктура“ /А./, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от Закона за държавния служител /ЗДСл/ от 23. 11. 2020 г. се прекратява служебното му правоотношение на длъжност „главен инспектор“ в отдел „Контрол по РПМ“, в дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при А.. Заповедта е връчена на служителя на 19. 11. 2020 г.

Не се спори от страните, а и от доказателствата по делото се установява, че оспорващото лице е упражнило правото си на пенсия по реда на чл. 69 от Кодекса за социалното осигуряване /КСО/.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на оспорване административен акт, от процесуално легитимирана страна и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, поради следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентния орган по назначаването – Председателя на УС на Агенция „Пътна инфраструктура, който съгласно чл. 21г, т. 2 от Закона за пътищата назначава и освобождава служителите на агенцията, с което е спазено изискването на чл.108, ал.1 от ЗДСл за прекратяване на правоотношението от органа по назначаването.

Заповедта отговаря на посочените в чл.108 от ЗДСл особени изисквания за форма и съдържание на акта за прекратяване на служебното правоотношение – подписана е от органа по назначаването и съдържа правното основание за прекратяване на служебното правоотношение, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба.

Не се констатира и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

По делото не е налице спор относно фактите. Предвид изложените в жалбата доводи следва да се приеме, че спорът е правен и се свежда до това – налице ли са предпоставките за прилагане на нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, с оглед на факта, че оспорващият е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на чл. 69 от КСО.

Разпоредбата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, послужила като правно основание за прекратяване на служебното правоотношение, предвижда, че органът по назначаване може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие, когато служебното правоотношение е възникнало след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст,

включително когато е упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а от КСО.

Следователно, предпоставка за прилагане на нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, е възникнало и упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, което обхваща и частния случай на пенсиониране по чл. 69, ал. 2 от КСО. Това е така, тъй като нормата е привилегироваща за визираните в същата лица, като държи сметка за спецификата на работата им, с оглед което им дава право на пенсиониране за осигурителен стаж и възраст, само на основание установяване на отработено време на посочените длъжности. Тя предписва облекчен ред и условия за адресатите си, които получават по този ред право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, без да се изисква навършването на посочената възраст по чл. 68 от КСО. Този извод следва и от систематичното място на нормата на чл. 69 от КСО в раздел „Пенсии за осигурителен стаж и възраст“. Нормата на чл. 69, ал. 2 от КСО не регламентира различен вид пенсия от пенсията за осигурителен стаж и възраст по чл. 68 от КСО, а само установява привилегирован състав за нейното придобиване по отношение на определени категории лимитивно изброени служители. Ето защо, в хипотезата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл на придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се включва и придобитото право на пенсия в условията в чл. 69 от КСО.

Фактическият състав на нормата, послужила като правно основание за прекратяване на служебното правоотношение на оспорвания, изисква придобиването на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и упражняване на това право да са налични едновременно преди възникване на служебното правоотношение. В настоящия случай правото на пенсия по чл. 69, ал. 2 от КСО е възникнало 15. 03. 2011 г., което се установява от представеното по делото Удостоверение за класиране и пенсия, издадено от МВР с № 5679/ 25- 03. 2011 г. /л. 46 от делото/, както и приложената по делото справка за наличието на упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст /л. 56 от делото/. Служебното правоотношение е възникнало въз основа на Заповед № БР-СП-526/ 26. 10. 2016 г., с която жалбоподателят е назначен на длъжност „главен инспектор“ в отдел „Контрол по РПВ“ в дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при А. от 28. 10. 2018 г., като към тази датата е била налице хипотезата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл за прекратяване на служебното правоотношение при възникнало и упражнено право на пенсия.

С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че в случая са изпълнени материалноправните предпоставки на чл. 106, ал. 1, т. 6 от КСО, което обосновава извод за неоснователност на оспорването.

Неотносими към правния спор са доводите, изложени в жалбата за неравно третиране. Това е така, тъй като не всяко неравно третиране е дискриминация. Дискриминация е само това неравно третиране, което е основано на някои от визираните в чл. 4, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация признаци. Лицето, което твърди, че спрямо него е осъществен акт на неравно третиране, трябва да докаже факти и обстоятелства, които преценени в своята съвкупност създават обосновавано предположение за вероятно осъществяване на неравно третиране поради някой от защитените признаци. В случая не е налице защитен признак, който да е основа за разграничение вътре в релевантната група от държавни служители, придобили и упражнили правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст и въз основа на който неблагоприятното положение под формата на прекратяване на служебното правоотношение да се приеме за дискриминационно. Отделно от това, освобождаването на държавния служител по

реда на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл се извършва по преценка на органа по назначаването в кръга на неговата оперативна самостоятелност и в тази хипотеза административният орган не е длъжен да излага мотиви и да прави подбор.

Неотносими към предмета на спора са и доводите за приложимост на мотивите на Решение № 3/07. 03. 2019 г. на Конституционния съд по к. д. № 16/2018 г., доколкото нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл не е предмет на производството, образувано пред Конституционния съд.

Поради изложеното, настоящият съдебен състав намира оспорената заповед е законосъобразна, а жалбата срещу нея за неоснователна, което налага същата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, основателно се явява искането на ответника за присъждане на направените по делото разноски. Жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ направените по делото разноски за юрисконсулт, като при определяне на размера съдът съобрази разпоредбите на чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ. В тази връзка, като взе предвид фактическата и правна сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника - юрисконсулт, обема и качеството на осъществената процесуална дейност, съдът прие, че в полза на ответника следва да се присъдят разноски в размер на 100 /сто/ лева.

Поради това и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Второ отделение, 29-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. В. П. против Заповед № ЧП-СП-545/ 09. 11. 2020 г., издадена от Председателя на УС на Агенция „Пътна инфраструктура“.

ОСЪЖДА С. В. П. да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: